

தொல்காப்பியத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

இரா. தேவகி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்-636011, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Folk Elements in Tholkappiyam

R. Devaki a, *

^a Department of Tamil, Padmavani Arts & Science College for Women, Salem-636011, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
tamildevaki1984@gmail.com

Received: 08-07-2022
Revised: 05-10-2022
Accepted: 23-10-2022
Published: 12-12-2022

ABSTRACT

Tholkappiyam is an ancient Tamil grammar text written by Tholkappiyar. In this text he gives an explanation that folk literary elements are a kind of poetry. Using this text, he explains that proverbs are nothing but a very old language used by people. The text gives a clear note about the four lands (Kurinji, Mullai, Mautham and Neithal), the name of their gods, about their worship and festivals. When looking at the omens in Tholkappiyam, the boy and girl goes to the village for love making and the friend of the girl appeals to the goddess and regrets the good and bad things that will happen to the lovers. The text also tells about the people's belief of bringing out a silver umbrella and sword when king goes to war. They did this with a hope that everything will turn out to be good. The people of Tholkappiyar's period followed these types of customs. The girls of his period were not allowed to travel abroad in ocean and they should not climb the flap. They followed many rituals and one among them is they sacrifice a person's head to win the war. During and after the war they played a musical instrument called "Dudi". Marriage took place in the presence of many elderly people and the bride was given to the groom's family. The text tells the readers that what you speak should not hurt others.

Keywords: Folk Elements, Tholkappiyam, Tamil grammar, Tholkappiyar.

முன்னுரை

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் தனக்கென்று எப்பொழுதும் தனியான எல்லை, வரலாறு, கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், பழமொழி, நம்பிக்கைகள், தெய்வங்கள், விளையாட்டுக்கள், திருவிழாக்கள் ஆகியவைகளைக் கொண்டுள்ளன. மக்கள் தம் மனதில் கருவாகி, உருவாகி உயிர்ப்பெற்று வாய்வழியாகவும், செவி வழியாகவும் மரபு ரீதியாகவும் பிறந்து வளர்ச்சியடையக் கூடியது. மொழியின் வரலாற்றில் இலக்கியங்கள் பேச்சு வழக்காக உருவாகிய பின்பே எழுத்து வழக்காக இடம்பெற்றுள்ளது. வாய்மொழி இலக்கியங்களே எழுத்து வழக்காகுகிறது. ஒரு மொழியில் இலக்கணம் தோன்றுவதற்கு முன்பு அம்மொழியில் இலக்கியங்கள் தோன்றி நன்கு வளர்ச்சிப் பெற்று வழக்கில் இருந்திருக்கக்கூடும். அப்படியான இலக்கியங்களைக் கொண்டே இலக்கணம் வகுக்க முடியும். தமிழ்மொழியில் தோன்றிய இலக்கியங்களைக் கொண்டே தொல்காப்பியர் 'தொல்காப்பியம்' என்னும் இலக்கண நூலை வரையறுத்துள்ளார். அந்நூலில் உள்ள நாட்டுப்புற இலக்கியக் கூறுகளை ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

நாட்டுப்புறவியல் பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் அவர் விளக்கும் பகுதியாவன.

“பாட்டு உரைநூலே வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்’

ஏழுவகையான யாப்புப் பற்றி கூறும் தொல்காப்பியர் யாப்பின் வழியது எனக் கூறுகிறார். அதாவது அடிவரையில்லாத செய்யுட்கள் இவை என நாட்டுப்புற இலக்கியத்திற்கு உரையையும், இலக்கணமும் கூறிச் செல்கிறார் (Subramanian, 2010). மற்றொரு இடத்தில்,

“எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுள் தெரியின்

அடிவரை இல்லன ஆறு என மொழிப”

தொல்காப்பியம் முதலில் அடிவரையறை உள்ள செய்யுட்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகிறார். பிறகு அடிவரையரை இல்லாச் செய்யுட்களுக்கு இலக்கணம் கூறி “ஆறு” என்று அவர் கூறுவதிலிருந்து மிகப் பழங்காலத்திலேயே வழங்கி வருபவை இந்த நாட்டுப்புறச் செய்யுள் என்பது திண்ணம் (Subramanian, 2010).

நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் தனித்த இடத்தைப் பிடித்த விடுகதை, பழமொழி பற்றி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவன,

“அவை தாம்

நூலினான உரையினான

நொடியோடு புணர்ந்த பிசியினை

ஏது நுதலிய முதுமொழியான

மறைமொழி கிளந்த மந்திரத்தான

கூற்றிடை வைத்த குறிப்பினான”

இந்நூற்பாவில் நூல் உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம் குறிப்பு மொழி என அடிவரையறை இல்லாமல் வரக்கூடிய இலக்கிய பொருண்மை எனக் கூறும் தொல்காப்பியர் விடுகதையோடு பொருந்தி பிசி வருவன எனவும், காரணம் கருதி வரும் பழமொழியோடு வருவன என விளக்கம் தருகிறார் (Subramanian, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் நாநில தெய்வம்

தமிழ்மொழியின் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் ஐந்திணைக்கும் உரிய தெய்வங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை கண்ணன் உறைகின்ற காடுகளைக் கொண்ட முல்லை நிலம். முருகன் விரும்பும் மேகம் சூழ்ந்த மலைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலம். இந்திரன் விரும்பும் மிகுதியான நீரையுடைய மருத நிலம். வருணன் விரும்புகின்ற மிகுதியான மணலையுடைய நெய்தல் நிலம் என நாநிலத்தில் வாழும் மக்கள் அந்நிலத்திற்குரிய தெய்வத்தை முதன்மை தெய்வமாகக் கொண்டிருந்தனர். அதனை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”

இந்நூற்பா சான்றாக உள்ளன (Subramaniam, 2010). மேலும் தேவர்களுக்குப் பூசை செய்வதை,

“மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையால்

பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும்

இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே”

சிறப்பினை உடைய மக்கள். மக்கள் அல்லாத தேவர்களுக்கு பூசையும், விழாவும் முல்லை முதலாக உள்ள எல்லா நிலங்களிலும் உள்ளன எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார் (Subramaniam, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் சகுனம்

நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கையில் ஒன்றிய ஒன்றாகவும் அனைத்து நடைமுறை நிகழ்வுகளிலும் அவர்களோடு ஒட்டி உறவாடுவதாகவும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளவையாக சகுனம் உள்ளது. நல்ல செயலாக இருந்தாலும், தீயச் செயலாக இருந்தாலும் அவர்கள் சகுனம் பார்ப்பது என்பது நடைமுறை வாழ்க்கையோடு உள்ளன. அந்த வகையில் தொல்காப்பியத்தில் நற்றாய் தோழியிடம் புலம்பும் பகுதியில் நிமிர்த்தம் பார்ப்பதாக உள்ளன. அவை,

“தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி

மன்னு நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்

நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்று

அன்ன பிறவும் அவற்றோடு தொகைஇ”

உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவியை அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறான். பின்னர் நற்றாய் தன் நிலையை எண்ணியும், தலைவன் நிலைப்பற்றியும் தலைவியின் நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்து நிமித்தம் பார்க்கிறாள். பிறகு விரிச்சி கேட்டு தெய்வத்தை வழிபடுகிறாள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை, தீமைகளைப் பற்றி சிந்திக்கிறாள். அவர்களுக்கு வழியில் ஏற்படும் இடர்பாட்டை எண்ணி அச்சம் கொண்டும் நற்றாய் கண்டோர்களிடமும் தோழியிடமும் புலம்புவனாக இருக்கிறாள் (Subramaniam, 2010).

நம்பிக்கை

பண்டைக்கால முதல் மனிதன் இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்து வருகிறான். இயற்கை மாறுதலுக்கேற்ப மனித மனமும் மாறுபடுகின்றது. இயற்கையோடியைந்த மனித வாழ்க்கையில் நம்பிக்கைகள் தோன்றலாயின. உலகெங்கிலும் வாழும் பழங்குடிச் சமுதாய வரலாற்றை நோக்கினால் இவ்வுண்மை புலனாகும் (Sakthivel, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் உள்ள நம்பிக்கைகள்

பண்டைய காலத்தில் படைவீரர்கள் போருக்கு செல்லும்முன் “நற்சொல் கேட்டு” நிற்பார்கள். அப்பொழுது எங்கிருந்தோ வரக்கூடிய சொற்களைக் கேட்டு ஆராய்வார்கள். அச்சொல்லின் பொருட்டு போரில் வெற்றி, தோல்வி அமைவதாக நம்பினர். தொல்காப்பியத்தில் போருக்குப் புறப்படும் வெட்சி வீரர்கள் விரிச்சி கேட்டு புறப்பட்ட நிகழ்வு உள்ளது.

“படை இயங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி

புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட”

பகைமேற் செல்லும் படைவீரர்களால் ஏற்படும் மிகுந்த ஆரவாரம், பக்கத்துக் கேட்ட நற்சொல்லை ஆராய்ந்து சென்று போர் மேற்கொண்டுள்ளார்கள் (Subramaniyan, 2010). நல்ல சொல் என்பது அவர்கள் போரில் கிடைக்கும் வெற்றித் தோல்வியை நிர்ணயிப்பதாக, நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“குடையும் வாளுந் நாள்கோள்”

அரசன் போருக்குச் செல்வதற்கு முன் ஒரு நல்ல நாளில் வெண்கொற்றக் குடையையும், வாளையும் வெளியிடுதல் என்பதும் நன்மையையே தரும் என நம்பினர் (Subramaniyan, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் உள்ள பழக்கவழக்கம்

அக்காலம் முதல் பண்டைய தமிழரிடையே சில பழக்கவழக்கம் நிலவி வருகின்றன. பழக்கவழக்கம் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டது. மனிதனின் நல்உணர்வும், சமுதாய உணர்வும் பழக்கவழக்கமாக வளர்ந்து வருகின்றன. பழக்க வழக்கம் காலந்தோறும் தொன்று தொட்டு வரக்கூடியவை. அந்த வகையில் தொல்காப்பியத்தில் சில வழக்கங்களைக் கடைபிடிப்பதாக உள்ளன. அவை பெண்கள் கடல் கடந்துச் செல்வது இல்லை. அதே சமயம் மடல் ஏறும் வழக்கம் பெண்களுக்கு இல்லை என அவ்வாறு செய்வது ஒழுக்கம் இல்லாத செயல் சில வழக்கங்களை மேற்கொண்டுள்ளார்கள். அதனை,

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை”

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”

இந்நூற்பா சான்றாக உள்ளன (Subramaniyan, 2010). போர்களத்தில் வென்ற அரசன் முன்பாக முன்தேர்குரவை என்ற ஆடலும் அவ்வரசன் தேரின் பின் சென்று மறவர் விறலியர் அனைவரும் சேர்ந்து பின் தேர் குரவை என்ற ஆடலை வெற்றிப் பெற்ற அரசன் முன் ஆடுவது வழக்க இருந்துள்ளது. இதனை,

“தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் தேரோர்

வென்ற கோமான் முன்தேர் குரவையும்

ஒன்றிய மரபின் பின் தேர்க் குரவையும்”

விளக்குவதாக உள்ளன (Subramaniyan, 2010).

“ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்

சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்ந்து

தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலியானும்”

பகைவர்கள் நாணும் படியாகப் படைத்தலைவர் குறித்து வஞ்சினம் கூறி தம் உயிரைக் களப்பலியாக வழங்கும் மறவேள்வியான் என சில வீரர்கள் தம் உயிரைப் பகைவரை எம் தலைவன் அழித்து வெற்றி வாகை தூடுவான் என வஞ்சினம் கூறி மாய்த்து கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளன (Subramaniyan, 2010).

பழமொழிகள்

முதறிவிலிருந்து தோன்றிய பழமொழி நினைப்பிற்கும் எட்டாத பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் வாழ்வில் வாழ்ந்து வருபவை என்பதைப் பழமொழியிலுள்ள மொழி என்னும் சொல்

உறுதிப்படுத்துகிறது. மனித இன வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய பழமொழிகள் நமது நாட்டில் 19 ம் நூற்றாண்டில்தான் சேகரித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1842 ஆம் ஆண்டு பெர்சிவல் முதன் முதலில் பழமொழிகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டார் (Sakthivel, 2010).

தொல்காப்பியர் கூறும் பழமொழி

“பிறநீர் மாக்களின் இன்றிய ஆயிடைப்

பெய்நீர் போலும் உணர்வற்று என்பர்”

அகத்திணையில் தலைவியர் தம் வேட்கையினைக் கூறமாட்டார்கள். பெருந்திணைத் தலைவியர் தம் வேட்கையினைக் கூறுவர் அச்செயல் “புதிய மட்கலத்துப் பெய்த நீர் போல பொசிந்து காட்டுதல்” போன்ற உணர்வுடைத்து என்று தொல்காப்பியர் தம் நூற்பாவில் பழமொழியைக் கையாண்டுள்ளார் (Subramaniyan, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் இசை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தோலால் ஆன கருவிகளை இசைக்கும் ஒரு படை இருந்துள்ளது. அவை,

“தோலது பெருக்கமும்”

இது தோலாலாகிய கிடுகுப்படையின் பெருக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறது (Subramaniyan, 2010).

இசை மக்கள் வாழ்க்கையில் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் அவர்களோடு இருக்கும். மக்கள் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக உள்ளன. அந்த இசைக்கருவிகள் அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறை. இவற்றை,

“மறம் கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப்புறனே”

போர்த்தொழிலை முடிக்கும் வீரர்கள் துடியைக் கொட்டி தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அதே போல “கொற்றவை” வழிபாடு நிகழ்த்தும் பொழுதும் “துடி” என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள் (Subramaniyan, 2010).

“வாள் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து உரைதூங்க

நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டு”

வாள்பட்டு இறந்தோனைத் துறக்கமாகிய நாட்டை அருளிய பிள்ளையாட்டு, காட்சி, கால்கோள், நீர், வீரக்கல், நடுகல் எனச் சிறப்புடன் வாழ்த்தல் செய்துள்ளார்கள் (Subramaniyan, 2010).

தொல்காப்பியர் கூறும் தொழில்

தொல்காப்பியத்தில் ஒவ்வொரு திணையில் வாழும் மக்களின் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலத்தில் வாழும் மக்களுக்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்”

“ஏவல் மரபின் ஏனோடும் உரியர்

ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்”

அடித்தொழில் செய்பவர், குற்றேவல் செய்பவர் ஏவல் தொழிலைச் செய்யும் வேளீர், தண்டத் தலைவர் என வாழ்ந்துள்ளார்கள் (Subramaniam, 2010).

தொல்காப்பியர் கூறும் திருமணம்

திருமணம் என்பது பற்றித் தொல்காப்பியர் கால நடைமுறைகளாகச் சிலவற்றைக் காணலாம். அதாவது,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

ஆயிரண்டென்ப வரைதல் ஆறே”

புறந்தார்க்கு தெரிந்த பின்பு மணந்து கொள்ளல் (Subramaniam, 2010). புறந்தார்க்கு தெரியாது மணத்தல் என இருவகைப்படும். மணம் செய்வதற்குரிய வழிகள் இவை.

“வெளிப்பட தானே கற்பினோடு ஒப்பினும்

ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொருளாக

வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை” (Subramaniam, 2010)

அனைவருக்கும் தெரியும்படி மணம் செய்துக் கொள்வது கற்பினோடு ஒத்ததாக இருந்தாலும், ஓதல், தூது, பகை என்ற மூன்றிற்காகவும் பிரியும் பிரிவில் வரையாது தலைவன் பிரிந்து செல்வது இல்லை. கற்பு மணம் பற்றி தொல்காப்பியர் கூறுவது,

“கற்பு எனப்படுவது கரணமொடுப் புணரக்

கொளற்குறி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குறி மரபினேர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே” (Subramaniam, 2010)

கற்பு என்னும் திருமண நிகழ்வு நடைபெற மணமகளை, மணமகன் குடும்பத்தாரிடம் கொடுப்பது என்ற முறையில், நடைபெறும். அதேபோல திருமணத்தில் பெரியவர்கள் எப்பொழுது இடம் பெற்றார்கள் என்பதை மிகத் தெளிவாக விளக்கும் தொல்காப்பியம்,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

சமுதாயத்தில் பொய் கூறலும், பிழைப்பட நடத்தலும் தோன்றிய பின்னர் தலைவர் ஏற்படுத்தினர் திருமணம் சடங்குகளை எனக் குறிப்பிடுகிறது (Subramaniam, 2010).

தொல்காப்பியர் கூறும் குழந்தை பேறு

இல்வாழ்க்கையில் அடுத்தக்கட்ட நகர்வு நன்மக்களைப் பெற்று அவர்களை நல்வழியில் அவர்களைக் கொண்டுச் செல்வது. அவற்றை விளக்கும் முகமாக,

“பின்முறை ஆக்கிய பெரும் பொருள் வதுவைத்

தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்படாயினும்

மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில் கொண்டு புகினும்

இறந்தது நினைஇக் கிழவோன் ஆங்கண்

கலங்கலும் உரியன் என்மனார் புலவர்”

மக்கட் பேராகிய பெரும் பொருளைக் கருதி செய்த திருமணத்தால், பழமையான குடியில் பிறந்த பெண்ணை மனைவியாகிய நிலையில் ஒளி பொருந்திய அணிகலன்களை அணிந்துள்ள புதல்வனைக் கையில் கொண்டு புகும்போதும் பரத்தையர் ஒழுகல் போன்ற கடந்த கால நிகழ்வுகளை எண்ணி தலைவன் உள்ளம் கலங்குதலும் உண்டு என அறிவுடையோர் கூறுவர் (Subramaniyan, 2010).

தொல்காப்பியர் கூறும் விளையாட்டு

“யாறும் குளனும் காவும் ஆடிப்

பதியிகந்து நுகர்தலும் உரியஎன்ப”

தலைவன், தலைவி தம் ஊரை விட்டு நீங்கிச் சென்று நீர்த்துறைகளிலும் சோலைகளிலும் விளையாடி நுகர்ச்சி பெறுதல் உண்டு (Subramaniyan, 2010). மேலும்

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்நான்கு பொருளும்

கண்ணிய புறனே நால்நான்கு என்ப”

விளையாட்டு ஆயத்தின் கண் தோன்றும் கருத்துக்கள் எண்வகை சுவைகளை வெளிப்படுத்தும். அவை முறையே அறிவு, இன்பம், பயன், வினை இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறக்கும் எனக் கூறுகிறார் (Subramaniyan, 2010).

“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டு என்று

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”

ஒரு மனிதனுக்கு எப்பொழுது மகிழ்ச்சித் தோன்றும் என கூற வந்த தொல்காப்பியர் செல்வத்தால் ஏற்படும் நுகர்ச்சி, புலமையால் ஏற்படும் அறிவு முதிர்ச்சி, உள்ள இணைவாளும் ஒத்தவரோடு கூடி ஆடும் விளையாட்டாலும், துன்பம் நீங்கி இன்பம் மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்கிறார் (Subramaniyan, 2010).

தொல்காப்பியத்தில் நாட்டுப்புற உளவியல்

நாட்டுப்புறத்தில் ஒரு விஷயத்தை எதிரில் இருப்பவரை நேரில் பார்த்து கூறுவது இல்லை. அதாவது “சாடை மாடையாக” தான் சொல்லக் கருதிய கருத்தை விளக்குவார்கள் அந்தவகையில் தொல்காப்பியத்தில்,

“அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்

சிறைப்புறம் குளித்தன்று என்மனார் புலவர்”

அன்பு இல்லாத கடுஞ்சொற்களை வாயிலோர் கூற நேர்ந்தால் நேர் நின்று கூறாது. சிறைப் புறமாகக் கூறும் பிறிப்பினைத் தொல்காப்பியர் இந்நூற்பாவில் குறித்துள்ளார் (Subramaniyan, 2010).

முடிவுரை

தொல்காப்பியத்தில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள் என்றும் பார்க்கும் பொழுது முழுமையாக நிறைந்து காணப்படுகிறது. தெய்வம் என்ற பகுதியில் நாநில தெய்வங்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்துடன் போர்க்குரிய தெய்வம் “கொற்றவை” வழிபாடு கூறப்படுகிறது. சகுனம் பார்த்தல் என்பதை விரிச்சி கேட்டல் என உள்ளது. அன்றைய மக்கள் சில பழக்கவழக்கத்தை கடைப்பிடித்தனர், (எ. கா) முந்நீர் வழக்கம் பெண்களுக்கு இல்லை என்பதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பழமொழிகளை நூற்பாவில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இசைக்கருவிகளையும் திருமண நிகழ்வு பற்றியும் மற்றவர் மனநிலை கற்பு பற்றியும் மிக சிறப்பாகத் தொல்காப்பியர் இயம்பியுள்ளார்.

References

Sakthivel, S. (2010) Naattuppura Eyal Aaivu, Manivasagar Publications, Chennai, India.

Subramaniyan, S.Ve. (2010), Tholkapiyam Thelvurai, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License